

kovém případě počítati propadná lhůta ode dne původního dodání stroje, mohl by prý se každý dodavatel vyhnouti závazkům ze správy, dodáváje nepotřebné stroje a prováděje zdlouhavě opravy. V odvolání se však dovolatelka neobírala tím, že prý část žalobního nároku jest samostatným nárokem na náhradu škody, od nároků ze správy odlišným a ze zvláštního činu žalované strany vzešlým, ani tím, že špatné provedení oprav v červnu a v červenci 1926 jest samostatnou zvláštní okolností, zavazující k náhradě škody podle XXX. hlavy občanského zákona. Dovolatelka neuplatnila v odvolání, že při opravách z června a z července 1926 šlo o dodatečně ujednanou samostatnou smlouvu o dílo, při níž by bylo lhůtu § 933 obč. zák. samostatně počítati ode dne 29. června nebo 8. července 1926. Tím jest již tento podklad žalobního nároku, — i kdyby se mělo za to, že žaloba byla oň vskutku opřena, — pro vyšší stolice odbyt a nemůže se dovolací soud, který podle § 502 c. ř. s. povolán jest jen k přezkumu rozhodnutí odvolacího soudu, s obejitím soudu druhé stolice obíratí těmito otázkami. Dovolací řízení není totiž k tomu, by bylo při něm doháněno, co mělo býti uplatněno v odvolání. Proto nelze přihlížeti k dovolacím vývodům, pokud se obírají tím, že žalobní nárok jest částečně opřen o důvod náhrady škody anebo že v červnu a v červenci 1926 došlo k nové samostatné smlouvě o dílo. Zbývá pouze otázka, zda by bylo žalobě vyhověti, pokud ji lze opřít o § 932 obč. zák. Tu správně dovodily soudy nižších stolic, že dílo bylo dodáno v listopadu 1925 a že nároky ze správy podle § 933 obč. zák. uhasly, ana žaloba byla podána teprve v říjnu 1926. Žalobkyně musí si nésti důsledky toho, že, ač jí hrozil průpad podle § 933 obč. zák., neuplatnila v zákonné lhůtě nároky ze správy, a že, důvěřujíc slibům žalovaného, trpěla průtahy v provedení oprav, kterých se domáhala. K vůli úplnosti se podotýká, že propadnou lhůtu § 933 obč. zák. lze úmluvou stran prodloužiti, ale že ze zjištěných okolností, že žalovaná uznala svou povinnost odstraniti vadu a že ji také odstraňovala, neplyne po rozumu § 863 obč. zák. závěr, že tím mlčky souhlasila s prodloužením lhůty § 933 obč. zák.

Čís. 8095.

Představenstvu okresní nemocenské pojišťovny přísluší správa a zastupování nemocenské pojišťovny až na věci, jež jsou zákonem nebo stanovami výslovně vyhrazeny usnesením valné hromady nebo společné schůze představenstva s dozorčím výborem. Vedoucí úředník okresní nemocenské pojišťovny není oprávněn za ni jednati.

(Rozh. ze dne 1. června 1928, Rv I 1408/27.)

Žalovaná okresní nemocenská pojišťovna vedla proti žalující firmě exekuci k vydobytí dlužných pojišťovacích příspěvků. Žalobu o zrušení exekuce opírala žalující firma o to, že vedoucí úředník žalované pojišťovny s ní ujednal, že příspěvky jest platiti ve lhůtách a že se vzdává práva vésti exekuci, budou-li splátky dodržovány a že splátky skutečně

dodržovala. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: I kdyby se za to mělo, že skutečně bylo mezi vedoucím úředníkem žalované Františkem S-em a veřejným společníkem žalující firmy ujednáno, že žalující bude dlužnou pohledávku spláceti a žalovaná pojišťovna pro ni exekuci nepovede, dokud žalující bude splátky platiti, netýkalo se to pohledávky 16.534 Kč, nýbrž pohledávky 28.478 Kč, ujednáním tím nemohla žalovaná býti zavázána, poněvadž výpovědi svědka Františka S-a jest zjištěno, že se představenstvo pojišťovny na něčem takovém neusneslo a nemohlo proto k závazné smlouvě mezi žalující a žalovanou dojíti, jelikož ku zastupování žalované jest po zákonu oprávněno její představenstvo, nikoliv vedoucí úředník, jehož působnost jest v zákoně přesně vymezena, a že tento byl žalovanou zmocněn k jednání, žalující netvrdí. Že by pro styk jednotlivců s pojišťovnou nebylo rozhodným, jaký hlas má vedoucí úředník na schůzi představenstva a v dozorčím výboru nemocenské pokladny, nýbrž že každý jest oprávněn viděti v něm osobu oprávněnou jednati za pojišťovnu, odporuje vůbec útvaru právnických osob, kterým schází způsobilost, by samy jako takové jednaly, musí proto tento nedostatek jednání nahrazen býti uměle tím, že zřizují se jim zástupci; kdo jest oprávněn zastupovati právnickou osobu, stanoví zákon po případě stanovy dotyčné právnické osoby; a pouze tito zástupci mohou za právnickou osobu platně jednati a pro ni práv nabývati a závazky zakládati. Ustanovuje-li zákon, že okresní nemocenskou pojišťovnu na venek zastupuje představenstvo, jest lhotejným, jakou představu o zastupování této má strana, jež jedná s jejím vedoucím úředníkem. Jestliže tedy František S. jako vedoucí úředník nebyl oprávněn žalovanou zastupovati a nestalo se usnesení představenstva, že nebude vedena exekuce pro dlužné příspěvky, první soud právem zamítl žalobu domáhající se toho, že exekuce pro tuto pohledávku jest nepřipustnou, poněvadž se jí žalovaná vzdala.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

II.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolatelka v názoru odvolacího soudu, že vedoucí úředník nemá práva s účinkem jednati za pojišťovnu o poshovění placení příspěvků. Vývody dovolání nevycházejí však ze zákonných ustanovení k věci se vztahujících, jež se vesměs, jak zákon ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák., tak zákon ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n., tak ze dne 29. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. shodují v tom, že představenstvu přísluší správa a zastupování nemocenské pokladny vyjímajíc věci, které zákonem nebo stanovami jsou výslovně vyhrazeny usnesením valné hromady nebo společné schůze představenstva s dozorčím výborem. Plyne tudíž z tohoto ustanovení, že veškerá správa a zastupování nemocenské pokladny přísluší jedině představenstvu jako výkonnému orgánu valné hromady, nikoliv jednotlivé osobě. Z těchto předpisů dlužno vycházeti při posuzování otázky, byl-li vedoucí úředník oprávněn za pojišťovnu jednati. Že tento není ta-

kovým orgánem, správně odůvodnily již nižší soudy a plyne to i z citovaných zákonů a zejména z § 17 c. zák. ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n. (jednající o představenstvu) a § 70 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. (jednající o správci nemocenské pojišťovny jako vedoucím úředníkovi). Bylo proto na žalující straně, jež má ostatně tyto předpisy znáti, by si, nebyly-li jí známy, zjednala vědomost o tom, kdo jest oprávněn závazně jménem nemocenské pojišťovny s ní jednati, a by se nespokojila domněním, že touto osobou jest vedoucí úředník nemocenské pojišťovny.

Čís. 8096.

Předpokladem závazku k náhradě škody podle § 1309 obč. zák. jest vina opomenutím povinného opatrování. Pokud nezanedbali rodiče povinné opatrování dětí (ve stáří 8 a 9 let).

(Rozh. ze dne 1. června 1928, Rv I 1412/27.)

Žalobce byl povalen sáňkujícími dětmi a těžce poraněn. Žalobní nárok proti otcům dětí neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesprávné právní posouzení věci vidí dovolání v tom, že odvolací soud nedospěl k závěru, že žalovaní Edvard K. a Josef K. zanedbali zákonnou povinnost k doзору na své nedospělé děti. V § 1309 obč. zák. předepsáno, že mimo případ § 1308 obč. zák. přísluší poškozenému náhrada od osob, jimž jest přičísti škodu proto, že zanedbaly dozor svěřený jim na osoby uvedené v § 1308 obč. zák. Předpokladem závazku k náhradě škody jest vina kotvící v opomenutí povinného opatrování a nutno proto uvažovati, zda se žalovaní v souzeném případě takového zavinění dopustili. Nižšími soudy bylo zjištěno, že oba žalovaní svým hochům (ve stáří 8 a 9 let) výslovně zakázali sáňkovati, poněvadž bylo náledí, že Josef K. svému hochovi Richardovi přikázal, by přinesl mléko a pak zůstal doma a že jeho čtrnáctiletý bratr měl přikázáno, by dal na něho pozor. Nelze pochybovati, že u hochů starších sedmi let není třeba stálého a bezprostředního doзору, jehož u dětí (do sedmi let) jest nezbytně třeba, any chodí již do školy, tudíž jsou alespoň tak vyspělí, by mohli poznati, zda jim hrozí nebezpečí nebo zda z jejich chování hrozí jinému škoda, to tím spíše, ano není žalobcem ani tvrzeno, že byli duševně zaostalí tak, že by byli na stejném stupni zodpovědnosti za své činy jako děti. Pouhý zákaz hochům, že nesmí sáňkovati, bylo zajiště dostatečným opatřením se strany žalovaných, ani otcové líčí své hochy jako hochy poslušné, což se žalobcovu tvrzení nepřičí, a jest tudíž tuto skutečnost pokládati za doznanou, ježto nebyly uvedeny okol-